

NOVEL·LA

La maduresa de Lucy Barton

Elizabeth Strout ens brinda un nou relat protagonitzat pel seu personatge, també escriptora, i l'emmarca en l'experiència pandèmica

MEY ZAMORA

Lucy a la vora del mar, últim treball d'Elizabeth Strout (Portland, 1956), és una novel·la deliciosa. La Lucy i en William fa anys que estan divorciats. Ella es va tornar a casar i va enviuadar. Ell va contreure dos matrimonis més que també van fracassar. L'exparella té des de fa temps una relació amistosa i les peripècies vitals de les seves dues filles en comú, ja adultes, independitzades amb les seves pròpies parelles, Crissy i Becka, teixeixen un particular entramat familiar.

El personatge central, l'escriptora Lucy Barton, va irrompre en les nostres vides fa ja uns anys, el 2016, a *Em dic Lucy Barton*. La imatge d'aquella dona d'uns trenta anys recuperant-se d'una intervenció al llit d'un hospital novaïorquè, avançada la nit, amb la torre Chrysler il·luminada de fons a la finestra, roman en tots aquells que vam recórrer aquelles pàgines. Ella i la seva infantesa de penúries en un poble de Chicago, la mare amb qui no hi havia bona connexió, un exmarit i dues filles aquells dies a càrrec d'ell, que té una altra dona.

xò reproduïx moltes experiències que hem viscut aquests últims tres anys. Strout té una habilitat extraordinària per captar la nostra atenció amb elements tan coneguts. Ho fa amb ritme, amb una prosa neta i amb una senzillesa rica.

És perfecta la dosificació de la informació sobre el virus i les seves conseqüències com ho és la referida a la política dels Estats Units –les maneres del president o l'assalt al Capitoli– i els moviments socials –les manifestacions després de l'assassinat de George Floyd–. Totes aquestes porcions de realitat estan inserides en la història d'aquesta família extensa, amb totes les seves ramificacions, que porta ferides i pèrdues (“Tots estem confinats, sempre ho estem. Només que no ho sabem, és això”), i amb la vida, que malgrat una pandèmia continua en cada un d'ells.

Aquesta novel·la flueix com si fos una conversa amb una amiga de tota la vida, on no s'apliquen filtres ni censures, en un to que alterna la confidència amb la llibertat de tant en tant de desviar-se del tema –activa per aquí i per allà sensors que desapareixen sortidors dels quals brollen petites històries de personatges secundaris, totes riques i interessants–. Hi ha un llenguatge familiar (Ai), uns personatges profundament treballats, uns codis familiars compartits per tots ells i molta vida de debò –des del desguàs embussat de la dutxa fins a l'adversa percepció d'unes sabates a l'habitació o del fil dental–.

L'obra transcorre lluny del brogit del món, i l'impacte en la consilleira, potser

que té una altra dona.

En la ficció han transcorregut tres dècades –hi va haver un avançament de la maduresa dels personatges a *Ai, William!*, publicada l'any passat– i l'antic matrimoni tornarà a conviure. En William, científic, ha decidit treure la Lucy de Nova York quan la pandèmia comença a donar senyals d'alerta. Ha llogat una casa en un petit poble de Maine, envoltada de penyals i amb el mar de teló de fons.

El que fa Strout amb aquests elements és brodar una història de continuïtat –hi ha referències a anteriors episodis biogràfics dels personatges, vells coneguts del seu univers literari com Olive Kitteridge o Bob Burgess, també el poble de Crosby– i submergir-nos en una experiència inaudita, inesperada, sorprenent i inquietant, que obligarà a relacionar-se i comunicar-se d'una manera alternativa. L'autora ens arrossega amb la seva narració a un terreny de pura ficció que tot i ai-

L'obra transcorre lluny del brogit del món –si l'aposta era la senzillesa, potser *Lucy a Maine* hauria estat un títol adequat– però la Nova York que salva i fascina la protagonista és també una referència constant (“Em semblava estrany que el món de Nova York continués sent tan bonic mentre tota aquella gent moria”). Com ho són les seves inseguretats, la seva maternitat, les cures i la maduresa. Un plaer conèixer-te, Lucy Barton. /

/ La narració transcorre en un to de confiança i espontaneïtat, com si fos una conversa entre amigues

Elizabeth Strout (en la imatge) crea personatges inoblidables

KIM MANRESA / ARXIU

Elizabeth Strout

La Lucy a la vora del mar / Lucy y el mar

Trad. al cat. de N. Busquets i al. cast. de F. Casas. 1984 / Alfaguara 288 / 232 pàg. 19,90 euros

931 omid 11